

[Steffensen]

betænkeligt, at man samler biblioteksvæsenet i et fælles direktorat.

Det andet hovedpunkt, hvor der er forskel, er dette, at ministerens lovforslag ønsker ikke bare at bevare, men at udbygge det musikbærende materiale til alle kommuner, således at man skal have det med ved biblioteksvæsenets udbygning fremover. Det skal jeg komme tilbage til lidt senere.

Med hensyn til ministerens bemærkninger om nogle forståelsesproblemer angående vores § 7 vil jeg gøre ministeren opmærksom på, at det centrale for kristeligt folkeparti er de ord, som er nævnt såvel i ministerens forslag som i vort, nemlig aktualitet, kvalitet og alsidighed. Jeg mener faktisk, at det er noget ganske væsentligt, at vi er enige om det. Så kan der være detaljer, som vi kan se lidt forskelligt på, men det er noget meget væsentligt at slå fast, at der er en enighed her, som alle i folketinget også har givet udtryk for at stå sammen om.

Som noget centralt i vort forslag L 108 fastslås kommunernes suverænitet med hensyn til hele biblioteksområdets drift, dog med det forbehold, at visse retningslinjer overholdes, f. eks. at bogvalget skal ske ud fra den vurdering, jeg lige omtalte, med aktualitet, kvalitet og alsidighed. Disse krav – vil jeg gerne understrege – ønsker kristeligt folkeparti heller ikke skal tolkes snævert, de må ikke være en spændetrøje for kommunerne, men de må være en sikkerhed for, at de forskellige interesser og holdninger respekteres.

I praksis vil vurderingerne naturligvis blive foretaget af det faguddannede personale og i forståelse med kommunalpolitikere. Det vil givetvis fungere gnidningsløst i næsten alle tilfælde. Eventuelle uoverensstemmelser vil oftest dreje sig om enkeltanskaffelser, og her skal der ikke være tvivl om, at vi mener i kristeligt folkeparti, at de folkevalgte har afgørelsen og skal have den – naturligvis under forudsætning af, at det ikke er i åbenbar strid med lovgivningens intentioner.

Som ordet »bibliotek« antyder, er dets hovedopgave at formidle bøger og andet trykt materiale, men sidestillet hermed må være visse lyd bærende materialer, som f. eks. lydbånd for blinde og i øvrigt handicappede medborgere, og også sprogekursus.

Vi har forståelse for, at det kan være ønskeligt at tilbyde musikbærende materialer af forskellig art til udlån – som det sidste nye

kan man her nævne videobånd – samt fremførelsesapparat til disse ting. Vort lovforslag pålægger ikke kommunerne at anskaffe disse ting, hvor ønskeligt det så end måtte være. Behovet er jo forskelligt fra egn til egn, og vi finder, at det er rigtigt at overlade til kommunernes afgørelse, om disse materialer skal anskaffes og i hvilket omfang, ligesom udgiften bør påhvile kommunen. Vi skal ikke være bange for at lægge afgørelser ud til kommunerne. I dag er man så vidt, at der er forståelse for biblioteksvæsenet som en væsentlig folkeoplysende faktor alle steder i dette land.

Jeg vil gerne understrege, at kristeligt folkeparti ikke har noget imod lydbærende materialer på bibliotekerne, men vi er bange for de økonomiske konsekvenser, når de skal gøres obligatoriske. I biblioteksbetænkningen får man at vide, at efter 1964-loven fik man en vældig ekspansion, der var tiltrængt. Udgiften til biblioteksvæsenet beløb sig i 1964 til 91,5 mill. kr., 10 år efter, i 1977, var udgiften steget til det tidobbelte, 914 mill. kr. Vi fik at vide af en af ordførerne i dag, at nu var vi oppe på 1,4 mia kr. Man må tænke på, at en udbygning kræver nogle ressourcer. I den tid, vi oplever nu, mener vi, at det er urimeligt at pålægge alle kommuner den store ekstraudgift, som anskaffelse af de lyd bærende materialer ville medføre. Vi synes, det er rimeligt, at kommuner, der ønsker dette, selvfølgelig skal have frihed dertil og også skal have lov dertil, men det må være under eget økonomisk ansvar.

I bibliotekskommissionens betænkning nr. 878 af 1979 anbefaler flertallet, at folkebiblioteker og forskningsbiblioteker underlægges et fælles direktorat. Det er det, ministeren bygger sit lovforslag på. Det har jeg naturligvis respekt for. Men ministeren må også have læst, at mindretallet netop ikke kunne tiltræde denne ordning. Det er det, vi bygger vores lovforslag på. Det er nævnt af tidligere ordførere, at forskningsrådet, rektorerne og flere instanser i øvrigt, herunder Industrirådet, ved en skrivelse til folketingets medlemmer advare imod dette. Vores forslag bygger på mindretallets udtalelse. Vi mener, at de to bibliotekstyper er så forskellige, at de ikke kan rummes under samme styrelse.

Forskningsbibliotekerne rummer en viden, der spænder så umådelig vidt, at et fællesdirektorat skulle være af gigantstørrelse for at